

A z m a.

Abdalmálik sam sedi v šotoru,
 Sam sedi na mehkem krznu tigre,
 V Iraku pred lepim mestom Kabo.
 Srd mu šviga iz očij ponôsnih,
 V srdu vójem zbranim kliče svojim:
 »Kdáj ukloni se nam drzna Kaba,
 Kdaj odneha Abdalah poveljnik?
 Petkrat že smo zrli mlaj na nebu,
 Kar se mesto trdno nam ustavlja.
 Vse tovore smo zamán prestregli,
 Vse dotoke vóдне zgradili,
 Naskočili mestno zidje stokrat.
 Divni Alah, milosten nam hodi!«
 Sêl priteče izpred mesta Kabe,
 Abdalmálik sluša slà besede:
 »Truma ljudstva je ušla iz Kabe,
 Da se tebi, levji sin, pokloni.
 Žeja silna, glad sta jo prignala.
 Le poveljnik, govoré Kabljani,
 Ukloniti Abdalah se neče.«
 Jezno zopet kliče Abdalmálik:
 »Cela vojska mestni zid obkóli,
 V temni nôči, v svitu dneva pazi,
 Da najmanjši tóvor ne uide,
 Da najmanjši virček ne pronikne
 Nì nad zemljo nì pod zemljo v mesto.
 Morda pótlej Abdalah odneha.«
 Vrsta vójev tiho se prikloni,
 Iz šotora gré, da zbere vojsko.

Pred visokim gradom v lepi Kabi
 Zbira hrabri Abdalah meščane,
 Zbranim resno govori poveljnik:
 »Dljè braniti mesta ni nam môči.
 Glad nas davi, žeja moč nam jèmlje.
 Dan noben nam ne prinese upov.
 Uklonímo se sovragom, bratje,
 Izročimo jim v oblast domôve!
 Bili boj smo za pravico sveto,
 Svojo zemljo, milo last branili,
 V svétli raj nas bode prèrok vèdel.
 A braniti dlje se ni nam môči,
 Uklonímo se sovragom, bratje!
 Meč odpaše Abdalah si z ledij,
 Mèče strani vržejo meščanje.
 Toda Azma, mati sivolasa,
 Abdalahu stopi zdaj pred lice.
 Glasno sinu starka dé stoletna:
 »Kaj bojiš se, Abdalah, sovraga,

Da golčiš, kot grlicam golobec,
 Brez duhá in mehko brez srčnosti!
 Proti vshodu dvigni meč v desnici,
 A levico na sréé polóži
 In govôri, branil li pravico
 Meč je tvoj in gôvor tvojih usten,
 Ko naskoke si odbijal z zida,
 Ko rojake svoje v boju hrábril?
 Drugega ti nisi smel braniti,
 Nego sveto pravo domovine.
 Drugega ti nikdar nisi branil.
 Mati tvoja, Abdalah, pozná te.
 A zakaj, moj sin, bojiš se danes
 Smrti v boju za domovje, pravo?«
 Mèče ostre poberó meščanje,
 Ogenj švigne v srcu koprnečem
 In prešine ude trudnim borcem.
 V lice mater Abdalah poljubi,
 Meč opaše in oklep nadene.
 Govorí mu mati te besede:
 »Kdor želi in slavne smrti išče,
 Meč samó ga spremlja na bojišče.
 A z oklepom prsij ne odeva,
 Ne pokriva s šlemom bistre glave.«

Skozi vrata neprodirnih zidov
 Plane truma na ravan kabljsansko.
 Abdalah jo v boj poslednji vède
 Z mečem, a brez šlema in oklepa — — —

V mestu hrup, a pôkoj okrog mesta,
 Vpitje v Kabi, zunaj smrtno spanje,
 Abdalmálik vojsko je premagal.
 Na razsutem zidu joka Azma.
 V njé naročju ranjenec počiva,
 V njé naročju Abdalah umira,
 V lice mater zadnjikrat poljubi,
 Njêga Azma zadnjikrat objame.
 »Častne smrti, sin, umiraš,« dé mu,
 »Bog ti bode plačal smrtné rane.«
 Glavo nagne Abdalah poveljnik
 In izdahne mirno svojo dušo.
 Azmi majki, starki sivolasi
 V blagih prsih takrat srce počí.
 Skupaj duši vzplavata junaški.

Divni Alah, razsvetljèni prèrok,
 Kje imata v raju svojem prostor,
 Ki sprejema vredno take duše?

A. M.

